

PER E-MAIL

De Haan Advocaten en Notarissen

Postbus 723
9700 AS GRONINGEN

Per e-mail:

Groningen, 15 september 2026

Inzake	Provincie Groningen / Wintermolen
Onze ref.	32300837/RS/te
Documentnr.	100968042v1
Uw ref.	NVB/NVB/26000828

Geachte collega,

I. Inleiding

Tot mij heeft zich gewend de provincie Groningen en haar bestuursorganen, die mij ter hand stelden uw brief van 21 augustus 2026, met het verzoek daarop te reageren. Hieronder geef ik graag gevolg aan dat verzoek.

Uw brief mondt uit in een verzoek om duidelijk te maken dat, en hoe, de provincie de op haar rustende contractuele verplichtingen betreft bij de verdere besluitvorming op lopende of toekomstige vergunningaanvragen van Wintermolen B.V., hierna te noemen: Wintermolen. Indien zo'n windturbinepositie binnen Eemshaven-West niet langer mogelijk zou zijn, verzoekt u toe te lichten dat, en op welke wijze, zij de schade zal vergoeden die Wintermolen en de heren In 't Hout en Van Os lijden als gevolg van het handelen of nalaten van de provincie.

Alvorens ik die vragen zal beantwoorden, hecht ik eraan om een aantal juridische uitgangspunten wat dit betreft scherp te maken. Dit omdat er wezenlijke verschillen bestaan tussen wat uw cliënten daarin willen lezen en wat er daadwerkelijk staat. Ik kom in elk geval tot de conclusie dat noch de tekst, noch de strekking van de aanvullende

overeenkomst een grondslag kan bieden voor de stellingen en verzoeken uit uw brief. Graag licht ik dat hieronder nader toe.

II. De overeenkomst van 16 februari 2018

Tekst van de relevante bepaling

U baseert het bestaan van een inspanningsverplichting van de provincie jegens Wintermolen uitsluitend op de Aanvullende overeenkomst sanering solitaire windturbines van 16 februari 2018 (hierna de "aanvullende overeenkomst"). U citeert het door u relevant geachte artikellid (2, lid 2) in onderdeel 2.11 van uw brief. Ik doe dat voor de zelfstandige leesbaarheid van dit advies eveneens:

"De Provincie zal waar mogelijk haar medewerking verlenen om te bereiken dat In 't Hout en Van Os een eigen windturbinepositie verkrijgen in het nieuw te ontwikkelen windpark in het gebied Eemshaven-West, op de zuidlijn van dit windpark, zo dicht mogelijk bij de locatie van de bestaande windturbine op de grond van Van Os, en zich daartoe zoveel mogelijk zal inspannen jegens het bevoegd gezag en jegens de andere projectontwikkelaars in het gebied."

Op basis van dat artikellid veronderstelt u aanwezig een verplichting van GS of PS, als bevoegd gezag, om een bepaald besluit te nemen ten aanzien van de lopende aanvraag van Wintermolen, die evenwel niet is gelegen op de zuidlijn van het (destijds) nieuw te ontwikkelen windpark Eemshaven West. Ik lees dat evenwel niet terug in de tekst of de considerans van de aanvullende overeenkomst. Ik licht dat toe.

De aanvullende overeenkomst is gesloten tussen de provincie Groningen, als rechtspersoon, en een drietal wederpartijen. Daaronder Wintermolen B.V. maar ook de heren In 't Hout en Van Os namens zichzelf als natuurlijke personen.

De overeenkomst heeft twee inhoudelijke artikelen. Artikel 1 van de overeenkomst regelt de verhouding tussen de provincie en Wintermolen. In dat artikel 1, eerste lid, verklaart de provincie dat Wintermolen heeft voldaan aan de saneringsverplichting die op Wintermolen rustte op grond van een overeenkomst van 13 juli 2017. Dat heeft Wintermolen gedaan door een overeenkomst levering repowercapaciteit te sluiten met Tempel en Van Leeuwen. Artikel 1, tweede lid, stelt vast dat Wintermolen dus geen boete is verschuldigd als bedoeld in artikel 5, derde en vierde lid, van de overeenkomst van 13 juli 2017.

In artikel 1 is aldus vastgesteld dat de provincie van Wintermolen niets meer te vorderen heeft. Van enige verplichting van de provincie jegens Wintermolen is in dat artikel geen sprake. Ook het enige andere artikel van uit de aanvullende overeenkomst bevat geen verplichting van de provincie jegens Wintermolen.

Artikel 2, eerste lid, bevat de verklaring van In 't Hout en Van Os, als natuurlijke personen, dat zij bereid zijn om met andere ontwikkelaars in het gebied constructief samen te werken om een eigen windturbinepositie te krijgen. Ook artikel 2, tweede lid, heeft alleen betrekking op deze beide natuurlijke personen. Wintermolen speelt ook daarin geen rol. Omdat uw brief eigenlijk alleen spreekt over eventuele verplichtingen jegens Wintermolen strandt uw betoog reeds op die tekst.

Overigens kan ik uw betoog, ook los van dat gegeven, niet volgen. Het gaat Wintermolen in deze kennelijk vooral om een beslissing van het bevoegd gezag op zijn (op dit moment voorliggende) aanvraag. U wijst er evenwel ook zelf op dat partijen er destijds vanuit gingen

dat niet een orgaan van de provincie maar van het Rijk bevoegd gezag zou zijn. Dat blijkt onder meer uit de considerans (één-na-laatste gedachtestreepje) en ook uit de tekst van artikel 2, tweede lid. De provincie zou zich inspannen *jegens* het bevoegd gezag het Rijk. Daarmee verdraagt zich niet dat de provincie een inspanningsverplichting op zich zou hebben genomen *als* bevoegd gezag. Van enige inspanningsverplichting om een *besluit* te nemen is dus geen sprake, eenvoudig omdat die bevoegdheid destijds niet werd verondersteld. Iets anders verdraagt zich ook niet met de overige tekst van artikel 2. De inspanningen van de provincie jegens de beide natuurlijke personen behelsde dat, waar mogelijk, medewerking werd verleend om te bereiken dat In 't Hof als Van Os een eigen windturbine*positie* zouden krijgen in het gebied. Dit omdat hun windturbine op de grond van Van Os voortijdig verwijderd zou moeten worden in verband met de aanleg van het windpark. Ook dat heeft met besluiten op aanvragen om vergunningen of ruimtelijke medewerking niets uit te staan.

Tot slot is duidelijk dat het zou gaan om een windturbinepositie op de zuidlijn van het bedoelde windpark. De aanvraag van Wintermolen heeft geen betrekking op een locatie op die zuidlijn.

Uit het voorgaande volgt naar mijn oordeel ondubbelzinnig dat de aanvullende overeenkomst geen betrekking heeft een 1) publiekrechtelijke beslissing van GS of PS als bevoegd gezag, ten aanzien van een aanvraag 2) van Wintermolen, laat staan ten aanzien van 3) de locaties waarvoor thans een aanvraag is ingediend. Voor het door u gestelde tegendeel is geen enkele steun te vinden in de tekst van de overeenkomst waar u zich op beroept.

Achtergronden van de overeenkomst

In de tekst van de aanvullende overeenkomst is aldus geen steun is te vinden voor uw betoog. Niettemin reageer ik nog op een aantal opvallende stellingen uit uw betoog.

In uw tweede alinea stelt u dat de inspanningsverplichting jegens Wintermolen moet worden gezien als een tegenprestatie voor de saneringsinspanningen waartoe Wintermolen zich had verplicht. Ik wijs er om te beginnen op dat die wederkerigheid niet volgt uit de overeenkomst. Zoiets staat er eenvoudig niet. Het tegendeel is het geval. *Wintermolen* kan immers juist *geen* aanspraak maken op enige inspanningsverplichting. Het volgt ook niet uit de considerans. Daaruit volgt wél dat de inspanningsverplichting diende om In 't Hout en Van Os een alternatief te bieden voor het geval het nieuwe windpark de exploitatie van *hun* windmolen onmogelijk zou maken. Wintermolen staat daar geheel buiten.

Zonder op deze plek uitputtend te willen reageren, is verder nog het volgende van betekenis voor de duiding van het belang van Wintermolen. In de saneringsovereenkomst van 13 juli 2017 was vastgelegd dat Wintermolen ten behoeve van de ontwikkeling van de windparken Oosterhorn en Geefswear 4 MW aan saneringscapaciteit diende in te brengen. Wintermolen bracht op dat moment 3,55 MW saneringscapaciteit in. Voor de resterende 450 kW gold een contractuele boeteregeling van maximaal € 350.000.

Op voorspraak van de provincie heeft Wintermolen vervolgens de saneringscapaciteit van Tempel en Van Leeuwen verworven. Door deze constructie kon Wintermolen aan haar resterende saneringsverplichting voldoen zonder aanvullend bestaande windturbines te hoeven saneren. De betreffende vergunning was door de rechtbank Noord-Nederland

vernietigd, maar Tempel en Van Leeuwen hadden hoger beroep ingediend. In overleg tussen provincie, gemeente en betrokkenen is destijds afgesproken dat het niet-gerealiseerde vermogen van 600 kW alsnog kon worden ingezet als saneringscapaciteit indien het hoger beroep zou worden ingetrokken. Daar hebben Tempel en Van Leeuwen voor gekozen.

De overeenkomst met Tempel en Van Leeuwen diende dus ter nakoming van een op Wintermolen rustende *verplichting* jegens de provincie om saneringscapaciteit te leveren. Zonder die overeenkomst zou Wintermolen aanzienlijke boetes zijn gaan verbeuren. Deze oplossing betekende ook dat Wintermolen geen van zijn bestaande windturbines hoefde te saneren. Wintermolen kon daardoor haar bestaande windturbines blijven exploiteren. Het ging hier dus, al met al, bepaald niet om een *gunst* van Wintermolen aan de provincie die een tegenprestatie rechtvaardigde, maar om handelingen in het welbegrepen eigenbelang van Wintermolen zelf.

Graag reageer ik ook nog op uw stellingen omtrent het concept-addendum uit 2020. Als ik uw brief goed begrijp, dan is ook voor u helder dat het slechts gaat om een concept, waarover is gesproken, maar waarover geen wilsovereenstemming is komen te bestaan. Het is niet voor niets door partijen niet ondertekend. U wilt dat concept echter zien als een aanwijzing voor de wijze waarop partijen de afspraak uit 2018 destijds begrepen en invulden.

U acht in dat concept van belang dat daarin niet langer is opgenomen dat het moet gaan om een windmolenpositie op de zuidlijn van het park. Daarmee zou gegeven zijn dat dat het eigenlijk altijd al de bedoeling was van partijen was dat het ook om andere locaties kon gaan. Dat komt mij als redenering evenwel onlogisch voor. Het gegeven dat partijen hebben gesproken over de mogelijkheid om de overeenkomst op dit punt aan te passen, is in mijn ogen eerder een helder signaal dat het destijds juist *niet* de bedoeling was om op andere plekken te gaan zoeken. Als dat altijd al was geïmpliceerd, dan had de overeenkomst niet aangepast hoeven te worden. Uit het gegeven dat vervolgens ook geen wilsovereenstemming is komen te bestaan over de besproken wijziging, volgt in mijn ogen bovendien ondubbelzinnig dat partijen dus ook later *niet* hebben gewild van die duidelijke beperking in artikel 2 tweede lid af te wijken.

Inspanningsverplichting jegens In 't Hout en Van Os

Uw brief gaat eigenlijk alleen in op de door veronderstelde verplichtingen jegens Wintermolen. Niettemin besteed ik ook kort aandacht aan de aanspraken van In 't Hout en Van Os.

Ik stel voorop dat de veronderstellingen van destijds waren (zo blijkt onder meer uit de considerans) dat de windturbine in de Eemshaven West, die werd geëxploiteerd door Van Os en In 't Hout gezamenlijk, zou moeten verdwijnen als gevolg van het nieuw aan te leggen windpark. In 't Hout en Van Os konden daarmee instemmen, als zij daarvoor een alternatief zouden krijgen. Dáárover gaat artikel 2 van de overeenkomst.

De veronderstellingen van destijds zijn evenwel geen bewaarheid gebleken. De betreffende windmolen hoefde niet te worden gesaneerd. Zij hebben de exploitatie van die turbine dus gewoon kunnen voortzetten. Achteraf bezien is de aanleiding voor het zoeken naar een alternatief dus vervallen en, in elk geval op dit moment, bestaat daarvoor ook

geen rechtvaardiging meer. Zij hebben dus ook geen schade ondervonden van het niet kunnen vinden van een alternatieve locatie.

In de tussentijd heeft de provincie overigens wel degelijk aanzienlijke inspanningen verricht om tot zo'n alternatieve locatie te komen. De provincie heeft zij zich wel ingespannen om een oplossing te bereiken, waarbij zij bovendien, onverplicht, ook de positie van Wintermolen heeft meegenomen. De provincie heeft onder meer overleg tussen betrokken partijen gefaciliteerd, partijen samengebracht, verschillende oplossingsrichtingen onderzocht en mediation mogelijk gemaakt. Dit alles heeft niet geleid tot overeenstemming om een gezamenlijk plan voor het gebied te maken. Daarbij was zij evenwel afhankelijke van de medewerking van meerdere partijen. Bovendien hebben ook In 't Hout en Van Os daarbij een eigen rol gespeeld.

Het gegeven dat het niet is gelukt is uiteraard geen "bewijs" voor het niet voldoende geleverd zijn van inspanningen door de provincie. U stelt daaromtrent in feite ook niets concreets, zodat ik geen aanleiding zie daarop nog verder in te gaan.

III. Conclusie

Ik kom tot de volgende conclusies. Wintermolen kan geen aanspraken jegens de provincie ontleen aan de aanvullende overeenkomst. Meer in het bijzonder kan Wintermolen geen aanspraken pretenderen ten aanzien van een besluit van GS – noch overigens van PS – met betrekking tot de thans voorliggende aanvraag om een besluit. Omdat Wintermolen geen aanspraak kan ontleen aan artikel 2, tweede lid, van de overeenkomst is van een inspanningsverplichting jegens Wintermolen in feite helemaal geen sprake. De provincie kan in zoverre dus ook niet tekortschieten in de nakoming jegens Wintermolen.

De provincie heeft wel een inspanningsverplichting jegens In 't Hout en Van Os. Die gaat evenwel niet verder dan die welke is opgenomen in artikel 2, tweede lid, te weten: om waar mogelijk medewerking te verlenen om een windturbinepositie te verkrijgen. Met de huidige aanvraag van Wintermolen heeft die inspanningsverplichting niets van doen. De provincie heeft zich in het verleden gekweten van die inspanningsverplichting. Die inspanningen hebben er niet toe kunnen leiden dat In 't Hout en Van Os een windturbinepositie hebben kunnen krijgen op de zuidlijn van dit windpark. Dat heeft niet gelegen aan een gebrek aan inspanningen van de provincie.

Het bestaan van de overeenkomst is steeds betrokken bij de publiekrechtelijke besluitvorming. Dat is ook thans gebeurd. Het bestaan van die overeenkomst en de daarin gelegen afspraken heeft evenwel tot op heden geen invloed gehad op de uitkomst van de belangenafweging die daar is gemaakt. Gelet op de inhoud van de afspraken zou iets anders in mijn ogen ook ongerijmd of onbegrijpelijk zijn.

De provincie wijst de aansprakelijkheid in alle opzichten af.

